

”Vem kan segla förutan vind” på Alandica kultur och kongress den 8 april 2022.

FOTO: MARTIN HÖGSTRAND

Njutbart och nyskapande med självständighetstema

KONSERT

DEM KAN SEGLA FÖRUTAN VIND

Alandica kultur och kongress 8 april 2022. Zaida Ponthin (violin), Jordi Carrasco Hjelm (kontrabas och komposition), Ruth Spargo (cello), Jesper Julin (kontrabas) och Gaianeh Pilossian (violin).

Konsten – jag alluderar på **Kafka** – skall vara som en yxa för det frusna havet inom oss ...

Den associationen gör jag när scenbelysningen slagits igång och sjörapporten börjar ljuda ur en radio. Det är ensemblen c/o Stockholm som ska spela, enligt egen utsago på temat självstyrelse, ordlöst, i musikalisk form, som en inbjudan till ett samtal om vad ordet ”självstyre” egentligen betyder. Och ur väderleksrapporten, denna stämningsskapande orgelpunkt för oss ö-bor, växer sedan orkesterns klang, först försiktigt, sedan allt djupare, och slutligen helt fylligt. I denna okonventionella sättning med **Zaida Ponthin** (violin), **Jordi Carrasco Hjelm** (kontrabas), **Ruth Spargo** (cello), **Jesper Julin** (kontrabas) och **Gaianeh Pilossian** (violin) – hittar vi en nybildad ensemble, ett eget projekt – som med detta ett program på temat ”Åland 100” – redan tidigt hittar en nyskapande frihet i anslaget – alltså en idé om självstyre.

Musiken är i vissa delar av konserten inte helt lätt att artbestämma, den har inslag av folkmusik, improvisation, traditionell viskonst, modern – och mindre modern – västerländsk konstmusik. Ofta kan jag, allmänt taget, tycka att det finns en tendens till splittring i försök att sammanjuta disparata musikaliska element som inte riktigt gifter sig, men jag märker snart att jag sugts med i stämningen under konserten – att summan av delarna växer till en helhet, nästan som om man kunde följa den musikaliska berättelsens dramaturgi – som vilken berättelse som helst i reda ord.

Zaida Ponthin spelar sina solosatser med känslig vakenhet och tillbörlig pondus, men kanhända kunde man stundvis ha önskat tillstymmelsen mera av skörhet eller nerv hos ensemblen som sådan. Det som framförs är interfolierat av åländska klassiker, slagdängor från förr, visor som sjuder och sväller i enlighet med klangkroppens rymd och djup – också på grund av de känsligt utarbetade arrangemangen.

Väderleksrapporten och vissa andra narrativa maritima element är återkommande inslag – och vi ålänningar associerar ju förstas den löst sammanfogade ”ram-

berättelsen” för konserten till något visst, något eget, något som för skärgårdsbor – liksom sjöväderreporten – väl kan vara på liv och död? Och det är via sådana inslag, som får en allmer poetisk ton ju längre in i konserten vi kommer, som föreställningen skapar sina förutsättningar. Jag vet inte om det är avsiktligt, men de flesta kompositioner som framförs får mig att associera till havet. Och egentligen: varför inte? Havet definierar oss på dessa självstyrda öar, havet är det kitt som binder oss samman och gör oss till dem vi är, havet innebär också självstyre ur ett symboliskt perspektiv.

Och även om det inte finns något djärvt eller särskilt nyskapande i stora delar av framställningen, så är de stycken, i synnerhet de stycken som är skrivna av Jordi Carrasco Hjelm, särskilt njutbara.

Som ensemble betraktad känns medlemmarna samspelade och på alla sätt engagerade i det de gör. Själva konsertens bärande idé – självstyre, demokrati, frihet – kan man diskutera om faktiskt bär frukt som sådan, men man kan säga att den med all önskvärd tydlighet framstår som lovvärd om man tänker att motsatsen – underkastelse, envælde, tvång

– vore en underlighet att lyfta fram musikaliskt på en scen. Man får väl erkänna att ensemblen på många plan har lyckats skapa ett hyfsat okonventionellt musikaliskt program som känns både inbjudande och experimentellt samtidigt – en klangkropp så fri och så öm stundtals, och så djärv och malande klaustrofobisk glimtvis – att det känns som musiken svävar i tidlöshetens dimslöjor.

Musiken är dansant, lekfull, innerlig, mystisk, varm, och skör. Finns det någonting att klaga på, eller någonting som jag ännu önskar av den, kanske det vore en mera existentiell lodande köl, som går lite stabilare över de djupa som då och då frammanas. Inte så ofta, men ibland – som till exempel i ett av de sista verken som framförs, skriven av Jordi Carrasco Hjelm – är konserten en rent omskakande upplevelse som, med Kafkas ord, är som en yxa för det frusna havet inom oss.

MARTIN HÖGSTRAND

Erica från Jomala vann pris i nanofiktion

”Husdrömmar” heter Erica Sjöbergs vinnande bidrag till Nylands litteraturför- enings tävling i nanofiktion, alltså en berättelse på exakt 55 ord.

Föreningens styrelse beskriver Erica Sjöbergs ”Husdrömmar” som ”en saklig berättelse som uppfyller alla krav som ställs på na-

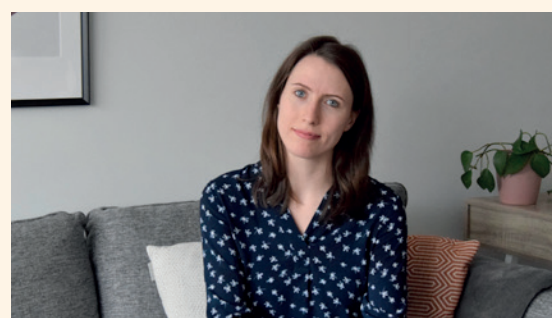
nofiktion. Titeln är intressväckande och sista raden ringer som en klocka”.

Jomalabon Erica Sjöberg, som till vardags jobbar som servicehandledare inom Mariehamns äldreomsorg, är glad.

– Jag gick en skrivarkurs för flera år sedan, men det är först på senare år som jag tagit mig tid att skriva.

Man insåg hur lite 55 ord faktiskt är, jag började med 70 ord och fick sen korta och korta. Jag är jättenöjd med bidraget, och det är roligt att det uppskattades av juryn.

SUSANNA SKOGBERG
susanna.skogberg@nyan.ax
tfn 528 467

Erica Sjöberg vann Nylands litteratürtävling i nanofiktion.

FOTO: PRIVAT

VINNARBIDRAGET

Husdrömmar

Gabriella drar av diskhandskarna och går ut till vardagsrummet. Hon suckar. De har pratat om att bygga hus... Hon hämtar sin skiss, suddar ut och ritar om. Imponerad tittar hon på huset där sambon kan sitta med dataspel, tomburkar, godispapper och snusprillor. Och bredvid på tomten ett annat hus där Gabriella kan leva i harmoni.